

Тя остави мишлето предъ Мичка. То бѣше измокрено, съ разрошена козина и изглеждаше мъртво. Майката близна дваждъ-триждъ Мичка, каточели искаше да ѝ се извини за дългото забавяне и започна да побутва съ кракъ мишлето. Примрѣлото отъ страхъ пакостниче отначало не мърдаше. Но следъ малко малкитѣ му розови ноздрички почнаха да трепкатъ и да дишатъ тежко. Мичка съ радост наблюдаваше това. За пръвъ пжтъ тя виждаше животното, за което майка ѝ толкозъ често ѝ бѣше разказвала, че е най-сладкото нѣщо на свѣта. Винаги, когато искаше да я накара да суче повече, майка ѝ казваше:

— Сучи, миличко, сучи, да порастешъ голѣмо. Тогава мама всѣки день ще ти лови по едно мишленце съ розово носленце и розови краченца.

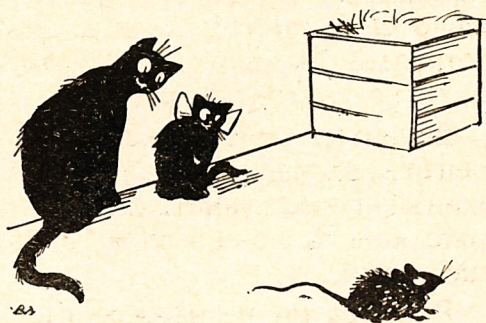
— Ааа, не искамъ едно! Искамъ

много! — викаше Мичка и облизваше изцапаната си съ млѣко муцунка.

— Добре, миличко, — успокояваше я майка ѝ. — Много ще ти уловя! Само сучи да порастешъ и ти станатъ здрави жбкитѣ, та да можешъ да ги дѣвчешъ.

— Азъ мога, — думаше котенцето.

Едно сега не можеше да разбере Мичка. Щомъ като това мишле е толкова сладко, защо майка

ѝ не ѝ го даде да го изяде, ами току го побутва съ кракъ и се подсмива. Майката на Мичка, види се, разбра, какво мисли чедото ѝ, и рече: